

Arrest

nr. 239 101 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waarbij de beschikking van 27 februari 2020 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. HENDRICKX die *loco* advocaat Mr. F. JACOBS verschijnt en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 mei 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 april 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 oktober 2019.

1.3. Op 7 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 november 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerd Palestijn afkomstig uit Gaza-stad, waar u altijd heeft gewoond. U bent in 2010 afgestudeerd van het middelbaar. Van 2012 tot 2015 studeerde u fotografie aan de universiteit van toegepaste wetenschappen in Gaza-stad.

Vanaf 2010 begon u als vrijwilliger te werken voor de NGO 'Save youth future society'. U kreeg foto-opdrachten, maar daarnaast deed u ook mee aan andere projecten. Op 17 december 2015 organiseerde de NGO een conferentie, waaraan u ook deelnam. Op 19 december 2015 werd u opgeroepen door de politie. Toen u zich in het lokale politiekantoor aanmeldde, werd u ondervraagd over de aanwezigheid van bepaalde personen op de conferentie ondanks het bestaan van een maatregel van huisarrest. Tijdens de ondervraging diende u uw smartphone af te geven en deze te ontgrendelen. Uw ondervrager kreeg op deze manier toegang tot al uw privéfoto's, opgeslagen op uw smartphone. Hij zou vastgesteld hebben dat u op verschillende foto's te zien was in aanwezigheid van jonge vrouwen. Bovendien zou hij ook enkele intieme foto's ontdekt hebben in een aparte map waarop u te zien bent met uw vriendin. Vanaf dat moment nam de ondervraging een andere wending. Er werden u niet langer vragen gesteld over de conferentie maar enkel nog over de contacten die u onderhield met jonge vrouwen. De volgende dag omstreeks acht uur 's morgens werd u vrijgelaten.

In de periode die volgde zou u regelmatig telefoontjes hebben gekregen van uw ondervrager. Hij zou u ervan beschuldigd hebben een rokkenjager te zijn en ongeoorloofde contacten te onderhouden met jonge vrouwen. Hij zette u heel erg onder druk.

Op 5 april 2016 omstreeks 16.00 u werd u opgewacht door een viertal personen in de wijk al Rimal, toen u van uw werk op weg was naar huis. Men zou u hebben afgeranseld, u hierbij zwaar beledigd hebben en u een overspelige man genoemd hebben. Twee dagen na dit incident zou u een telefoontje van een zekere R.(...) H.(...) hebben ontvangen. Deze laatste zou u gevraagd hebben of de boodschap goed was aangekomen.

Op 3 augustus 2016 bent u voor enkele uren naar de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem gegaan omdat u in het kader van uw vrijwilligerswerk voor de NGO was uitgenodigd om deel te nemen aan een project in de VS. Vier dagen later zou u door enkele gemaskerde mannen in elkaar zijn geslagen. U bent heel hard beginnen roepen waardoor verschillende burens tussenkwamen om u te redden. Kort na dit incident zouden de belangrijkste personen van uw wijk bij u thuis zijn gekomen. Men zou u gevraagd hebben waarom u werd geslagen. U leidde af uit de manier waarop men u vragen stelde dat men op de hoogte was waarom u werd gevisieerd. U vreesde dat uw reputatie aan diggelen lag omdat leden van de politie verkeerde informatie verspreid hadden over u en uw omgang met jonge vrouwen. U besloot om het land te ontvluchten.

U zou een Turks visum hebben kunnen regelen en zou op 10 december 2016 via de grensovergang van Rafah Gaza, legaal hebben verlaten. U zou uiteindelijk bijna anderhalf jaar in Istanbul hebben verbleven, waar u beschikte over een tijdelijke verblijfsvergunning. Op 12 mei 2018 zou u vervolgens met een Schengenvisum dat u op de Nederlandse ambassade in Istanbul had bekomen naar Nederland gereisd zijn. Op 20 mei zou u vervolgens vanuit Nederland naar België gereisd zijn, waar u op 2 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van dit verzoek legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, kopies van uw paspoort met daarin de verschillende in- en uitreisstempels en de visums die u heeft bekomen. Verder nog enkele documenten in verband met uw tewerkstelling voor de NGO 'Save youth future society', uw geboorteakte, uw universitair diploma, uw diploma van uw middelbare opleiding, uw studentenkaart en tenslotte nog een oproepingsbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden.

In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in principe in aanmerking kwam voor de bijstand van de UNRWA en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 82). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Gaza heeft verlaten nadat u zich onder druk voelde gezet worden door personen die gelieerd zouden zijn aan Hamas en Qassam. Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband allerm minst kunnen overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Zo is het zeer opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de eigenlijke achtergrond van uw problemen, met name het feit dat uw ondervrager foto's had ontdekt waarop u figureerde met jonge vrouwen. U liet er optekenen dat men u in het bijzonder ondervroeg over de aanwezigheid van bepaalde personen die het voorwerp uitmaakten van een maatregel van huisarrest; u zou hierop geen antwoord hebben gegeven waarna uw problemen zouden zijn begonnen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u evenwel dat de ondervraging op 19 december 2015 plots een andere wending nam op het moment dat uw ondervrager op uw smartphone foto's had ontdekt van u met verschillende jonge vrouwen en in het bijzonder enkele intieme foto's van uzelf en uw toenmalige vriendin (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 100-109). Er werd u door het CGVS gevraagd of het hoofdprobleem er aldus uit bestond dat leden van Hamas hadden ontdekt dat u contacten onderhield met verschillende jonge vrouwen, waarop u dit bevestigde. U werd erop gewezen dat u hier voor de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans met geen woord over gerept heeft. U gaf dit toe en repleceerde dat het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken slechts tien minuten in beslag had genomen, althans het gedeelte in verband met uw persoonlijke problemen. U voegde eraan toe dat men u had gevraagd om enkel de hoofdzaken te vertellen. Dat u evenwel geen enkele melding maakte van wat later, op het CGVS, de belangrijkste reden van uw problemen blijkt te zijn, is hoogst opmerkelijk en roept vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

In hetzelfde verband is het evenzeer opmerkelijk en aldus ondermijnend voor uw algehele geloofwaardigheid dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de tientallen telefoontjes die u zou hebben ontvangen in de periode nadat u op 19 december 2015 werd vrijgelaten. Voor het CGVS legde u hier nochtans vrij uitgebreide verklaringen over af en u stelt dat men u hier erg mee onder druk zette (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 111 en 112). Dat het gehoor op de DVZ volgens uw verklaringen maar heel kort heeft geduurd en dat u zich niet zo goed voelde op dat moment (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 136-140) neemt niet weg dat het onvermeld laten van deze talrijke dreigtelefoontjes onbegrijpelijk is, temeer daar deze telefoontjes klaarblijkelijk aan de kern van uw asielrelaas raken.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u zonder problemen en legaal uit Gaza bent gereisd via de grensovergang van Rafah (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 27-33) die onder controle staat van Hamas, ondanks het feit dat u verklaarde ernstige problemen te hebben gekend met leden van Hamas (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 30). U werd erop gewezen dat het feit dat u legaal het land bent kunnen uitreizen door gebruik te maken van uw eigen paspoort eerder een indicatie vormt dat u niet vervolgd werd door de Hamas-autoriteiten. U verklaarde nu geld te hebben betaald waardoor u de controle door de Hamas-autoriteiten heeft kunnen omzeilen. U haalde ook aan dat u weliswaar problemen had met enkele leden van Hamas, maar dat dit niet betekende dat u met de hele Hamas-autoriteit problemen had. U ging ervan uit dat u omwille van de problemen die u heeft gekend in uw wijk wellicht niet geseind stond in het hele land. Het is echter weinig geloofwaardig dat wanneer men werkelijk problemen zou hebben gekend met de Hamas-autoriteiten in de zin van de Vluchtelingenconventie klaarblijkelijk diezelfde autoriteiten zo gemakkelijk om de tuin zou kunnen leiden door wat geld te betalen. Deze vaststelling ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

In verband met de vijf foto's die op de flash zijn opgeslagen en die u tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 oktober 2019 heeft afgegeven, dient te worden opgemerkt dat twee van deze foto's heel neutraal zijn, waarbij u samen met een vrouw bent gefotografeerd. De drie andere foto's zijn meer intieme foto's. Op twee ervan bent u evenwel onherkenbaar. Enkel op de foto waar u met ontbloot bovenlijf in beeld komt, bent u duidelijk herkenbaar. Wat er ook van zij, het voorleggen van deze foto's op het CGVS toont allerm minst aan dat deze eerder intieme foto's van uzelf in handen zijn gekomen van Hamasleden en a fortiori dat u als gevolg hiervan problemen zou hebben gekregen met leden van Hamas.

In ditzelfde verband is het nog opmerkelijk dat het meisje met wie u overigens geen relatie meer heeft, op geen enkele wijze in de problemen zou gekomen zijn als gevolg van het feit dat de intieme foto's in handen zouden zijn gekomen van Hamasleden. U verklaarde dat men vrouwen wat dat betreft ongemoeid laat omdat het hier een erekwesitie betreft (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 154-157). Deze uitleg kan geenszins overtuigen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen. Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als

“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt.

Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het IsraëliëschPalestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw familie niet in aanmerking kwam voor de hulp van UNRWA omdat jullie allen ambtenaren waren en aldus geacht werden voldoende te verdienen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 82 en 83). U bent altijd naar staatsscholen gegaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 84). Na uw middelbaar bent u aan de universiteit van toegepaste wetenschappen in Gaza fotografie gaan studeren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 12-14 en 68-76). Twee van uw broers hebben geneeskunde gestudeerd in Rusland, uw ene zus heeft wiskunde aan de universiteit gestudeerd en uw andere zus heeft een diploma van maatschappelijk werk. Ook uw ouders zijn universitair geschoold: uw vader is een ingenieur van opleiding en uw moeder is onderwijzeres van opleiding (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 51-66). Aldus komt duidelijk naar voren dat u uit een gezin komt met allemaal hoogopgeleide mensen. U verklaarde verder uitdrukkelijk in Gaza geen financiële problemen te hebben gekend. U werkte immers als vrijwilliger bij de NGO 'Save youth future society' (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 4-8, 72 en vragen 93-97) en u kreeg voor dit vrijwilligerswerk ook effectief betaald, gaande van 300 tot 500 dollar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 87 en 88).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische

autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviséerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikte over een Palestijns paspoort (zie documenten) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusterritoirespalestiniens-gazasituationsecuritaire20190607.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevestigen immers uw persoonsgegevens, het feit dat u als vrijwilliger een tijd heeft gewerkt voor de ngo 'Save youth future society' en het feit dat u een universitair diploma heeft behaald. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De kopie van een foto van een oproepingsbrief kan, rekening houdend met het feit dat dit slechts een kopie betreft en aldus weinig authenticiteitswaarde heeft en met het feit dat uw asielmotieven slechts weinig geloofwaardig zijn, bovenvermelde appreciatie niet wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/6, §5, a) tot c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/6, §1 eerste zin en §4 van dezelfde wet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, artikel 33 van de Conventie van Genève en het non-refoulementbeginsel, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, in een eerste onderdeel de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn verweer als volgt: "• *Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit Gaza afkomstig is, en Palestijns is, hetgeen geenszins betwist wordt door het CGVS.*

Het CGVS betwist evenmin het feit dat de verzoekende partij bij de UNRWA geregistreerd werd doch geen hulp verleende daar het gezin uit ambtenaren bestond die geacht werden voldoende te verdienen; Het CGVS stelt verder dat de verzoekende partij geen bewijs zou leveren in extreme armoede te hebben geleefd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de beslissing van het CGVS een ernstige interne tegenstrijdigheid inhoudt door enerzijds te stellen dat de persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient te worden onderzocht doch door anderzijds te stellen, ter ondersteuning van zijn standpunt dat de verzoekende partij niet in extreme armoede zou belanden, dat het gezin geen UNRWA steun zou krijgen omdat het om ambtenaren gaat die geacht worden voldoende te hebben;

Dat de verzoekende partij geen ambtenaar is en derhalve als dusdanig niet wordt betaald. Dat de referentie naar een mogelijke familie die als ambtenaar zou worden beschouwt, quod non, en die als dusdanig geen hulp van de UNRWA zou trekken, geenszins op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij teugslaat vermits zij persoonlijk geen ambtenaar is.

Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing nietig te maken.

Dat het CGVS verder geenszins de actuele situatie noch van het gezin sl noch van de verzoekende partij vermits hij hoofdzakelijk naar feiten die tot het verleden horen verwijst; de verzoekende partij heeft lager en middelbaar onderwijs kunnen lopen en heeft universitaire studies kunnen ondernemen, net als zijn broers en zussen.

Dat deze referenties geenszins als parameters kunnen dienen voor de bijstand die de UNRWA thans nog zou kunnen verlenen, vermits de budgetinkortingen toen nog niet van toepassing waren: zij dateren immers van 2017-2018;

(...)

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de stelling van het CGVS voor de verzoekende partij onbegrijpelijk voorkomt wanneer het volgende gesteld wordt :

“ Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich kunt beroepen op de bescherming of bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.”

Dat het CGVS de verzoekende partij verwijt op DVZ geen verklaringen te hebben afgelegd ivm de uiteindelijke reden waarom de verzoekende partij Gaza verlaten heeft.

Dat er inderdaad geen tegenstrijdigheid doch wel een verschil bestaat tussen beide verklaringen, in die zin dat de verzoekende partij op het CGVS het vervolg heeft verteld van haar relaas, dat inderdaad begon door een ondervraging nopens de aanwezigheid op een Congres van personen die onder huisarrest stonden en die derhalve aldaar niet aanwezig mochten zijn.

Dat wie ook zich naar een convocatie bij de autoriteiten moet begeven, automatisch zijn GSM 's moet afgeven , waarvan de inhoud nagekeken wordt;

Dat dit gebeurt welke ook de hoedanigheid in dewelke men opgeroepen wordt.

Dat de verzoekende partij op DVZ zowel door de administratief agent als door de tolk gestopt werd toen zij de verdere ontwikkelingen van haar verhoor heeft willen vertellen, daar haar gezegd werd dat zij de gelegenheid zou krijgen de verdere ontwikkelingen of details op het navolgende interview te vertellen.

Dat de verzoekende partij terecht gedacht heeft dat zij vooreerst de reden moest aangeven van haar aanwezigheid bij de politie te rechtvaardigen om de rest van haar relaas begrijpelijk te maken.

Dat van zodra zij begon over de verplichting haar GSM af te geven zij gestopt werd verder te praten, voor zij kon vertellen hetgeen in haar GSM gevonden werd;

Dat de verzoekende partij thans oordeelt dat tolk en agent van oordeel waren dat zij de details vertelde nopens de formaliteiten die plaatsvinden als men zich naar een convocatie begeeft ; tas en gsm voorleggen of afgeven, identiteitsdocumenten, riemen enz.

Dat de verzoekende partij niet aangedrongen heeft om verdere uitleg toch te geven in de mate dat tolk en agent haastig waren en dat zij gerustgesteld was door het feit dat haar gezegd werd dat zij dat allemaal later kon vertellen;

De verzoekende partij was tegelijk ontmoedigd en moe maar ook gerustgesteld door de houding van tolk en agent.

Geconfronteerd met de discrepantie op het CGVS heeft de verzoekende partij verklaard dat zij “moe” was , niet in die zin dat zij iets “vergeten” was te zeggen omdat zij zich ervan niet herinnerde, doch wel in die zin dat zij op het CGVS besepte dat zij op DVZ de moed had moeten hebben haar zicht op te leggen en dat zij hiervoor had moeten vechten, hetgeen zij niet heeft durven doen .

Dat het CGVS terecht aanhaalt dat de verzoekende partij geleerd is;

Dat hieruit tevens dient te worden afgeleid dat de verzoekende partij, indien zij een relaas plots had willen verzinnen, evengoed problemen had kunnen verzinnen ivm haar aanwezigheid op een Congres die uiteraard van politieke aard was op een ogenblik dat ook cruciaal was voor de onderhandelingen tussen Hamas en Fatah.

Dat deze vaststelling naar de oprechtheid van haar verklaringen wijst.

Dat de dreigetelefontjes chronologisch na haar vrijlating plaatsvonden en toch van minder belang waren dan haar aanhouding; zij staan ook rechtstreeks in het rechtstreeks gevolg van haar ondervraging ivm haar persoonlijke relaties met vrouwen, zodat het logisch is , in de gegeven context dat de verzoekende partij hierover niet zou gesproken hebben , van zodra zij gestopt werd in haar relaas;

Dat het CGVS verder geen correcte beoordeling maakt van de strakke visie van de Hamas ivm hetgeen al dan niet toegelaten wordt in de relaties tussen man en vrouw;

Dat het CGVS ten onrechte een duidelijk verschil maakt tussen de “normale” foto's en de meer intieme foto's van de vrouwen en het feit dat zijzelf als dan niet herkenbaar op de foto's stond.

De Hamas wenst dat jongens en meisjes vanaf zeven jaar volledig gescheiden leven tot het huwelijk;

Een ongetrouwde man zoals de verzoekende partij hoeft doodgewoon geen foto's van vrouwen in een GSM te hebben, tenzij die van de moeder of de zussen.

Een normale foto van een vrouw hebben die geen moeder of zus is reeds niet geoorloofd en is zonde.

Een intieme foto hebben van een eigen vriendin is, a fortiori een zonde en wordt gelijkgesteld met losbandigheid en pornografie, vermits de relatie vooreerst al verboden is buiten het huwelijk en dat foto's van die aard evenmin toegelaten zijn.

Dat het oordeel van het CGVS dat de reden die aangegeven wordt door de verzoekende partij voor het feit dat de meisjes die op de foto staan, geen verdere problemen krijgen, niet correct zou zijn, door geen enkele objectieve informatie ondersteunt wordt.

Dat de verzoekende partij aangeven heeft dat de vrouwen geen verdere problemen kennen en niet achtervolgd worden omdat het meteen tot een eren kwestie geraakte ;

De verzoekende partij wenst hierbij duidelijk te maken dat een man vervolgen voor deze reden , enkel de betrokken man er bij betreft, een vrouw vervolgen trekt er de gehele familie en clan bij en kan tot een eremoord leiden;

De familie en clan kan ook wraak nemen op de persoon die de reden van oneer onthuld.

De motivatie van het CGVS is niet voldoende zwaarwichtig om de beslissing te ondersteunen.”

Verzoeker voegt hieraan toe dat hij Gaza heeft verlaten omwille van verscheidene redenen. Hij vreest vooreerst Hamas, die hem reeds willekeurig heeft gearresteerd en hem verder nog kan arresteren en opsluiten onder welk voorwendsel dan ook, *in casu* omwille van het loutere feit dat hij zich niet gedraagt zoals Hamas oplegt, en hij zich bovendien onttrokken heeft aan hun controle en de vlucht genomen heeft. Hij vreest Hamas, die hem dag in dag uit het leven volledig onmogelijk kan maken, onder meer door zijn reputatie te vernietigen, hetgeen tot uitsluiting leidt. Verzoeker meent dat hij nergens nog werk zal vinden, hetgeen tot armoede zal leiden. Hij vreest om dezelfde reden een huisarrest te krijgen dat hem *de facto* zal verhinderen om werk te vinden en aldus in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn burens tussengekomen waren, zij duidelijk hebben aangeven te weten wat hem verweten werd en zijn gedrag afkeurden, hetgeen volgens verzoeker reeds ‘een teken was voor uitsluiting’. Verzoeker voert voorts aan dat hij na een afwezigheid van drie jaar niet meer aanvaard zal worden, temeer omdat een verblijf in het Westen als negatief wordt ervaren. Hij vreest door Hamas te worden gefolterd en gedood en klaagt eveneens de onmenselijke levensomstandigheden in Gaza aan, temeer als hij niet meer aan werk zal kunnen geraken. Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat hij Gaza legaal kon verlaten, benadrukt verzoeker dat hij hiervoor betaald had. Hij wijst erop dat zelfs binnen Hamas corruptie heerst omdat de ambtenaren niet voldoende betaald worden en omdat de armoede groot is in Gaza. Verzoeker voegt hieraan toe dat op het ogenblik van zijn vertrek de grenzen nog niet uitsluitend door Hamas werden bemand. Hij licht toe dat hij Gaza verliet in februari 2016 en de grenzen pas sedert januari 2019 uitsluitend door Hamas worden bemand.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat hij onder artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Conventie van Genève valt. Hij benadrukt dat hij als Palestijn in de Gazastrook geregistreerd stond bij UNRWA. Verzoeker werd naar eigen zeggen gedwongen om Gaza te verlaten omwille van de problemen die hij kende met Hamas en omdat UNRWA hem er geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden, conform haar opgelegde opdracht. Verzoeker stelt dat zijn reserves op zijn en niet meer kunnen worden aangevuld omdat er niets meer overblijft dat hij nog zou kunnen verkopen. Hij wijst erop dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien de aanpak van een politieke beweging of ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA over geen militaire of gewapende vleugel beschikt die haar zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA scholen en instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, hetgeen aantoonde dat UNRWA zelfs haar eigen instellingen niet kan beschermen. Verzoeker stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren haar plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch verergerd is wegens de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus verzoeker, die citeert uit een aantal persartikels en rapporten om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en is, dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en dat Gaza de noodzakelijkste behoeften zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal enz. mist. Volgens verzoeker beslist het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij het goed stelde maar ook dat hij het goed zou stellen in geval van terugkeer, waar dit laatste louter hypothetisch is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij verteld heeft over zijn financiële toestand en die van zijn familie zoals die zich voordeed voor zijn vertrek in 2016. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal zomaar aanneemt dat de situatie bijna 3 jaar later identiek zou zijn, terwijl daar absoluut geen enkele aanwijzing voor bestaat, integendeel. Intussen is verzoeker zijn job kwijt. Informatie over Gaza toont bovendien aan dat de bevolking de laatste jaren ernstig verarmt en dat een groot deel van de bevolking in armoede en zelfs extreme armoede leeft. De stelling van het Commissariaat-generaal steunt derhalve op een onvoldoende ernstig onderzoek om de beslissing te staven, aldus verzoeker, die meent dat hij genoegzaam bewezen heeft omwille van een gegronde vrees te zijn gevlucht, alsook dat hij thans niet naar Gaza kan terugkeren.

Sedert september 2018 is trouwens ook de enige passage met Israël gesloten, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het artikel *"Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza"*. Verzoeker wijst er voorts op dat de grensovergang te Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas bemand wordt. In geval van terugkeer zal hij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Verzoeker citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport *"Gaza Ten Years later"* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare "wachttijd". Ook citeert hij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel *"Toestand in Gaza verslechtert 'verder en sneller'"* van 13 juli 2017, het artikel *"Interview: UN's Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza"* van 11 juli 2017, het artikel *"Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president"* en het artikel *"Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar"* van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels. Daarnaast haalt verzoeker het artikel *"België schort hulp op aan VN agentschap voor Palestijnse vluchtelingen"* van VRT van 1 augustus 2019 aan en wijst hij er onder verwijzing naar het artikel *"La violence continue sans relâche autour de Gaza"* van 5 mei 2019 op dat de meest recente informatie geen wijziging of verbetering aantonen wat betreft de veiligheidssituatie, integendeel. Verzoeker verwijst in dit verband nog naar een artikel waarin wordt bericht over de bomaanslagen die eind augustus 2019 plaatsvonden en haalt tot slot ook het artikel *"Etat d'alerte à Gaza après des premiers attentats suicide en deux ans"* van Le Vif van 28 augustus 2019 aan, waaruit hij afleidt dat het staakt-het-vuren dat in mei 2019 onderhandeld werd niet langer toegepast wordt en dat de toekomst steeds duister blijft voor de burgerbevolking van Gaza.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Ter terechtzitting legt verzoeker volgende stukken neer met een aanvullende nota met bijkomende verklaringen: een attest van UNRWA; een klacht namens de familie A. naar het Parket Generaal ivm video; verslag van de neerlegging van de klacht; USB stick. Verder vestigt verzoeker de aandacht op de gevolgen van de covid-19 pandemie.

3. Nieuwe elementen

3.1. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019.

3.2. Op 12 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 6 maart 2020.

Op 6 juli 2020 stuurt verwerende partij nogmaals de COI COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 6 maart 2020.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

4.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, uit zijn verklaringen niet blijkt dat er wat hem betreft omstandigheden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en hij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinaï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt

bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij reeds over een Palestijns paspoort beschikte, geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 november 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

In zoverre verzoeker daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of

als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing en het verzoekschrift niet betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had.

Verwerende partij stelt ter terechtzitting, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, dat huidige zaak diende onderzocht te worden op basis van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat een loutere registratie bij UNRWA niet voldoende is en uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat hij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp van UNRWA.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van oordeel was dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: “52 *Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)*”)

Waar het HvJ in *Bolbol* stelt dat registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt dit inderdaad in de zaak *Alheto* genuanceerd (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker geen enkel bewijs van zijn registratie van het UNRWA heeft ingediend. Wat zijn registratie betreft stelt verzoeker aanvankelijk dat hij niet weet of hij al dan niet geregistreerd is. Verder stelt hij dat hij wel geregistreerd is, aangezien ze vluchtelingen zijn, maar dat zij geen hulp kregen van UNRWA omdat zij allemaal ambtenaren zijn en genoeg verdienen. Op de vraag of verzoeker naar de UNRWA school ging stelde hij dat hij 9 jaar naar een overheidsschool ging naast de deur. (persoonlijk onderhoud, vraag 78, 82, 83, 84) Thans legt verzoeker bij aanvullende nota een stuk van UNRWA neer waaruit blijkt dat hij geregistreerd is bij UNRWA.

De Raad is van oordeel dat, zo de verwerende partij ter terechtzitting besluit dat haar beslissing diende genomen te worden op basis van artikel 48/3 en 48/4 zij niet kan volstaan met een summiere mondelinge uiteenzetting ter terechtzitting. Immers, verwerende partij kon een aanvullende nota indienen met de juridische argumentatie enerzijds en het onderzoek van verzoekers verklaringen anderzijds of zij kon haar beslissing intrekken.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van de aanpak van een politieke beweging en ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA over geen militaire of gewapende vleugel beschikt die haar zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA scholen en instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, hetgeen aantoonde dat UNRWA zelfs haar eigen instellingen niet kan beschermen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit

paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten en de opschorting van de beloofde bijdragen door Nederland, Zwitserland en België na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 9 augustus 2019 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019

blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Het schrijven van UNRWA van 6 juli 2020 waarin onder andere wordt geattesteerd dat verzoeker geregistreerd is van UNRWA en waar tevens gewag gemaakt wordt van de moeilijke financiële omstandigheden waarin UNRWA moet werken wijzigen niets aan de voorgaande vaststellingen.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart en een kopie van zijn paspoort, waarover hij eerder stereotiep verklaart dat dit na aankomst in België op advies van anderen heeft verscheurd (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 2 en 18), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen,

voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in

rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachtlijn, zoals verzoeker suggereert, is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan het administratieve

dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

In zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota betoogt verzoeker dat wegens de sanitaire crisis ten gevolge van het coronavirus de grenzen met Israël en met Egypte gesloten zijn en dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden. De Raad wijst er vooreerst op dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog geen sprake was van het coronavirus, zodat verzoeker de commissaris-generaal niet dienstig kan verwijten daarmee geen rekening te hebben gehouden.

Uit de informatie die hij citeert, kan evenwel niet blijken dat de grenspost te Rafah actueel nog steeds definitief of voor lange termijn gesloten zou zijn. In tegendeel, uit het citaat in de aanvullende nota blijkt dat de Belgische regering in het kader van de coronacrisis besliste dat alle niet-essentiële reizen naar het buitenland verboden zijn tot en met 7 juni (2020) en dat de Nationale Veiligheidsraad dit verbod opnieuw zal evalueren. Verzoeker brengt geen informatie bij over de situatie na 7 juni 2020.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 17 maart 2015, nr. X (c)).

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook ten gevolge van de pandemie veroorzaakt door het coronavirus.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog aanvoert dat hij de sociale afstanden niet kunnen worden gerespecteerd bij de grensovergangen, onder meer bij het gebruik van de pendelbussen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019, de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*” van 10 september 2019 en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen

heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden

tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken.

Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd dood geschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden dood geschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

7.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

7.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een

element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“U verklaarde uitdrukkelijk dat uw familie niet in aanmerking kwam voor de hulp van UNRWA omdat jullie allen ambtenaren waren en aldus geacht werden voldoende te verdienen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 82 en 83). U bent altijd naar staatsscholen gegaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 84). Na uw middelbaar bent u aan de universiteit van toegepaste wetenschappen in Gaza fotografie gaan studeren (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 12-14 en 68-76). Twee van uw broers hebben geneeskunde gestudeerd in Rusland, uw ene zus heeft wiskunde aan de universiteit gestudeerd en uw andere zus heeft een diploma van maatschappelijk werk. Ook uw ouders zijn universitair geschoold: uw vader is een ingenieur van opleiding en uw moeder is onderwijzeres van opleiding (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 51-66). Aldus komt duidelijk naar voren dat u uit een gezin komt met allemaal hoogopgeleide mensen. U verklaarde verder uitdrukkelijk in Gaza geen financiële problemen te hebben gekend. U werkte immers als vrijwilliger bij de NGO 'Save youth future society' (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 4-8, 72 en vragen 93-97)) en u kreeg voor dit vrijwilligerswerk ook effectief betaald, gaande van 300 tot 500 dollar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 87 en 88).”* Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing een ernstige interne tegenstrijdigheid bevat waar enerzijds wordt gesteld dat zijn persoonlijke situatie dient te worden onderzocht doch anderzijds, ter ondersteuning van het standpunt dat hij niet in extreme armoede zou belanden, wordt uiteengezet dat het gezin geen UNRWA-steun kreeg omdat zij ambtenaren waren en aldus geacht werden voldoende te verdienen. Verzoeker benadrukt in dit verband dat hij geen ambtenaar is en niet als dusdanig wordt betaald. De verwijzing in de bestreden beslissing naar familieleden die ambtenaar waren en als dusdanig niet in aanmerking kwamen voor hulp van UNRWA, heeft dus geen betrekking op zijn persoonlijke situatie, aldus verzoeker, die meent dat deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker voegt hieraan toe dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins de actuele situatie van het gezin heeft onderzocht en hoofdzakelijk verwijst naar feiten die tot het verleden behoren, met name het feit dat hij, net zoals zijn broers en zussen, niet alleen lager en middelbaar onderwijs heeft genoten maar tevens een universitaire opleiding heeft gevolgd. Verzoeker voert aan dat deze referenties geenszins als parameters kunnen dienen voor de bijstand die UNRWA thans nog zou kunnen verlenen.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog echter niet in de Raad te overtuigen. De Raad wijst erop dat bij het onderzoek van verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook logischerwijze ook wordt gekeken naar de socio-economische situatie van zijn familiaal netwerk, dit om na te gaan of verzoeker in geval van terugkeer op dit familiaal netwerk kan steunen. Wat betreft de bijstand door UNRWA, verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud: *“Ja, ik ben wel geregistreerd omdat wij vluchtelingen zijn (...) Wat mij en mijn familie betreft, hebben wij geen hulp van UNRWA gekregen omdat wij allemaal ambtenaren zijn. Omdat jullie genoeg verdienen? Ja inderdaad.”* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 82-83). Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezwaarlijk ernstig verwijten dat in de bestreden beslissing zijn verklaringen zoals hij deze tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd letterlijk worden hernomen. Voorts leest de Raad in verzoekers verklaringen dat hij niet naar een UNRWA-school maar altijd naar een overheidsschool is gegaan. Na zijn middelbaar heeft verzoeker aan de universiteit van toegepaste wetenschappen in Gaza public relations en media, specialisatie fotografie gestudeerd. Hij werkte vanaf 2010 als vrijwilliger bij de NGO 'Save youth future society'. Zijn hoofdfunctie was fotograaf maar hij werkte ook mee aan andere projecten. Verzoeker werd voor dit werk betaald, gaande van 300 tot 500 dollar. Niet alleen verzoeker maar ook zijn broers en zussen hebben universitaire studies gevolgd, hetgeen aantoonde dat de financiële situatie van de familie meer dan behoorlijk is en dat zij het een heel stuk beter hebben dan de gemiddelde Gazaan. Zo hebben twee van verzoekers broers geneeskunde gestudeerd in Rusland. Een van deze broers is getrouwd met een Russische vrouw en werkt als dokter in Zweden. De andere broer werkt als chirurg (specialisatie kinderlevers) in het kinderziekenhuis Al Nasser in Gaza. Ook verzoekers twee andere broers hebben universitaire studies gedaan. Zij werkten voor de Palestijnse Autoriteit. Momenteel werken zij niet maar ze krijgen wel nog de helft van hun loon uitbetaald. Ook verzoekers zussen hebben universitaire studies gedaan. De ene zus heeft wiskunde gestudeerd en woont thans in Abu Dhabi. Zijn andere zus heeft een diploma maatschappelijk werk. Ook verzoeker ouders zijn universitair geschoold. Zijn vader is ingenieur

van opleiding, heeft voor de Palestijnse Autoriteit gewerkt voor het ministerie van werkzaamheden en is al twintig jaar op pensioen. Zijn moeder is onderwijzeres van opleiding maar heeft nooit gewerkt. Verzoeker verklaarde bovendien uitdrukkelijk: *“Dus we kunnen zeggen dat u geen financiële problemen had? Het was gewoon middelmatig. De reden dat u hier zit heeft niets te maken met uw financiële problemen? Nee, het is niet omwille van die reden. Ik had eigenlijk werk: soms verdiende ik 300 soms 500 dollar.”* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 4-8, 11-14, 51-61, 64-76, 84, 87-88, 94-97). De kritiek in het verzoekschrift dat de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de universitaire scholing van verzoeker, zijn broers en zussen niet als parameters kunnen dienen voor de bijstand die UNRWA thans nog zou kunnen verlenen is niet dienstig nu verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn familie niet in aanmerking kwam voor hulp van UNRWA omdat zij voldoende verdienen en nergens uit zijn verklaringen kan blijken dat de financiële en socio-economische situatie van zijn familie thans dusdanig zou gewijzigd zijn dat nood zouden hebben aan bijstand door UNRWA.

Gelet op het voorgaande, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de financiële situatie van verzoeker en zijn familie meer dan behoorlijk is en dat verzoeker in het verleden steeds in staat is gebleken om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over een degelijke scholingsgraad en over de nodige werkervaring en capaciteiten, hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt verhoogt, zodat kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer in staat moet zijn om opnieuw een inkomen te genereren en alzo in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker overtuigt aldus geenszins waar hij in het verzoekschrift nog stelt dat hij in de huidige stand van zaken geen mogelijkheid meer heeft om in zijn elementaire behoeften te voorzien, dat hij immers zijn werk heeft opgegeven en in geval van terugkeer naar Gaza nergens nog werk zal vinden vermits alle ondernemingen in de mate van het mogelijke problemen met Hamas proberen te vermijden om verder te kunnen functioneren omdat Hamas hen onder een of ander voorwendsel kan dwingen tot sluiting. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk benadrukte dat hij problemen kende met slechts een paar mensen binnen Hamas / al Qassam, mensen uit zijn wijk, maar niet met Hamas als geheel. Ook verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij is blijven werken voor de organisatie ‘Save youth future society’ tot een week of tien dagen voor zijn vertrek op 10 december 2016, hoewel hij reeds problemen zou hebben gekend met de leden van al Qassam sinds december 2015 en niettegenstaande na zijn bezoek aan Jeruzalem op 3 augustus 2016 zijn reputatie werd besmeurd (administratief dossier, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, vragen 27, 32, 42, 97, 113 en 142-151). Aangezien de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend, en waaraan overigens geen geloof kan worden gehecht zoals blijkt uit wat wordt uiteengezet onder punt 7.2.3.4.2., klaarblijkelijk dus geen enkele invloed hebben gehad op verzoekers tewerkstelling, kan niet worden ingezien waarom dit in geval van terugkeer naar Gaza anno 2020 wel het geval zou zijn. Verzoeker beschikt in Gaza overigens over een uitgebreid familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer (tijdelijk) op kan steunen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers profiel evenals het profiel van zijn familie niet toelaat vast te stellen dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee evenmin concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

7.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Gaza heeft verlaten nadat hij zich onder druk gezet voelde door personen die gelieerd zouden zijn aan Hamas en Qassam. Vanaf 2010 begon verzoeker als vrijwilliger te werken voor de NGO 'Save youth future society'. Op 17 december 2015 organiseerde de NGO een conferentie, waaraan ook verzoeker deelnam. Op 19 december 2015 werd hij opgeroepen door de politie. Toen hij zich in het lokale politiekantoor aanmeldde, werd hij ondervraagd over de aanwezigheid van bepaalde personen op de conferentie ondanks het bestaan van een maatregel van huisarrest. Tijdens de ondervraging diende verzoeker zijn smartphone af te geven en deze te ontgrendelen. Zijn ondervrager kreeg op deze manier toegang tot al zijn privéfoto's, opgeslagen op zijn smartphone. Hij zou vastgesteld hebben dat verzoeker op verschillende foto's te zien was in aanwezigheid van jonge vrouwen. Bovendien zou hij ook enkele intieme foto's ontdekt hebben in een aparte map waarop verzoeker te zien is met zijn vriendin. Vanaf dat moment nam de ondervraging een andere wending. Er werden verzoeker niet langer vragen gesteld over de conferentie maar enkel nog over de contacten die hij onderhield met jonge vrouwen. De volgende dag omstreeks acht uur 's morgens werd hij vrijgelaten. In de periode die volgde zou verzoeker regelmatig telefoontjes hebben gekregen van zijn ondervrager. Hij zou verzoeker ervan beschuldigd hebben een rokkenjager te zijn en ongeoorloofde contacten te onderhouden met jonge vrouwen. Op 5 april 2016 omstreeks 16.00 u werd verzoeker opgewacht door een viertal personen in de wijk al Rimal, toen hij van zijn werk op weg was naar huis. Men zou hem hebben afgeranseld, hem hierbij zwaar beledigd hebben en hem een overspelige man genoemd hebben. Twee dagen na dit incident zou verzoeker een telefoontje van een zekere R.H. hebben ontvangen. Deze laatste zou hem gevraagd hebben of de boodschap goed was aangekomen. Op 3 augustus 2016 is verzoeker voor enkele uren naar de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem gegaan omdat hij in het kader van zijn vrijwilligerswerk voor de NGO was uitgenodigd om deel te nemen aan een project in de VS. Vier dagen later zou hij door enkele gemaskerde mannen in elkaar zijn geslagen. Verzoeker begon heel hard te roepen waardoor verschillende burensamenwoners om hem te redden. Kort na dit incident zouden de belangrijkste personen van zijn wijk bij hem thuis zijn gekomen. Men zou hem gevraagd hebben waarom hij werd geslagen. Verzoeker leidde uit de manier waarop men hem vragen stelde af dat men op de hoogte was waarom hij werd geïnterviewd. Hij vreemde dat zijn reputatie aan diggelen lag omdat leden van de politie verkeerde informatie verspreid hadden over hem en zijn omgang met jonge vrouwen. Verzoeker besloot hierop om het land te ontvluchten.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) het hoogst opmerkelijk is en vraagtekens oproept bij zijn geloofwaardigheid dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de eigenlijke achtergrond en de belangrijkste redenen van zijn problemen, met name het feit dat zijn ondervrager op zijn smartphone foto's had ontdekt van hem met verschillende jonge vrouwen en in het bijzonder enkele intieme foto's van verzoeker en zijn toenmalige vriendin, (ii) het evenzeer opmerkelijk en aldus ondermijnend is voor zijn algehele geloofwaardigheid dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de tientallen telefoontjes die hij zou hebben ontvangen in de periode nadat hij op 19 december 2015 werd vrijgelaten, terwijl deze telefoontjes blijkens zijn verklaringen op het CGVS nochtans klaarblijkelijk aan de kern van zijn asielrelaas raken, (iii) het feit dat hij zonder problemen en legaal uit Gaza is gereisd via de grensovergang van Rafah die onder controle staat van Hamas, ondanks het feit dat hij verklaarde ernstige problemen te hebben gekend met leden van Hamas, eerder een indicatie vormt dat hij niet vervolgd werd door de Hamas-autoriteiten en zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt, (iv) de door hem voorgelegde foto's allerminst aantonen dat deze eerder intieme foto's van hem in handen zijn gekomen van Hamasleden en a fortiori dat hij als gevolg hiervan problemen zou hebben gekregen met leden van Hamas en (v) het opmerkelijk is dat het meisje op geen enkele wijze in de problemen zou gekomen zijn als gevolg van het feit dat de intieme foto's in handen zouden zijn gekomen van Hamasleden en zijn uitleg dat men vrouwen wat dat betreft ongemoeid laat omdat het hier een erekwestie betreft geenszins kan overtuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te verklaren of te

weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Wat betreft de vastgestelde omissies op de Dienst Vreemdelingenzaken, voert verzoeker aan dat het niet gaat om tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen doch hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangevuld. Verzoeker stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken door de interviewer en de tolk werd onderbroken toen hij wilde uitweiden over zijn ondervraging op 19 december 2015 en dat hem werd gezegd dat hij tijdens een tweede interview de gelegenheid zou krijgen om verdere details te vertellen. Verzoeker meende vooreerst de reden voor zijn ondervraging te moeten vertellen, namelijk de aanwezigheid op een congres van personen die onder huisarrest stonden, om zijn aanwezigheid bij de politie te rechtvaardigen en de rest van zijn relaas begrijpelijk te maken. Zodra hij op de Dienst Vreemdelingenzaken begon te vertellen dat hij tijdens de ondervraging verplicht werd om zijn GSM af te geven, werd hij naar eigen zeggen onderbroken vooraleer hij kon vertellen wat er in zijn GSM werd gevonden. Verzoeker stelt dat hij niet heeft aangedrongen om verdere uitleg te geven omdat de tolk en de interviewer haastig waren en hij gerustgesteld was omdat hem werd gezegd dat hij dit allemaal later kon vertellen. Verzoeker was tegelijk ontmoedigd en moe maar ook gerustgesteld door de houding van de interviewer en de tolk. Verzoeker voegt hieraan toe dat de dreigtelefoontjes na zijn vrijlating plaatsvonden en van minder belang waren dan zijn aanhouding. De dreigtelefoontjes zijn ook een rechtstreeks gevolg van zijn ondervraging in verband met zijn relaties met vrouwen. Het is volgens verzoeker dan ook logisch dat hij, zodra hij op de Dienst Vreemdelingenzaken werd onderbroken, hierover niet meer heeft gesproken.

Verzoeker overtuigt echter geenszins. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van gewoonlijk verblijf. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Uit vraag 3.5. blijkt bovendien dat verzoeker werd gevraagd om kort een overzicht van alle feiten (eigen onderlijning) weer te geven die hebben geleid tot zijn vlucht uit het land van gewoonlijk verblijf (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies en vraag 3.5.). Het gegeven dat verzoeker kort de incidenten diende samen te vatten houdt in geen geval in dat hij verhinderd zou zijn geweest om belangrijke elementen of feiten weer te geven. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.8.), zodat hij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende de tijd zou hebben gekregen om de problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten, volledig en correct toe te lichten.

Uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij op 19 december 2015 gedurende 24 uur werd vastgehouden en ondervraagd. Hij repte er echter met geen woord over de eigenlijke achtergrond en de belangrijkste reden van zijn problemen, met name het feit dat zijn ondervrager op zijn smartphone foto's had ontdekt van hem met verschillende jonge vrouwen en in het bijzonder enkele intieme foto's van verzoeker en zijn toenmalige vriendin. Over zijn ondervraging en de daarop volgende problemen liet verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts het volgende optekenen: *"Ik ben lid van PLO en deze 3 personen zijn bij Hamas en werken ook als ambtenaar voor Hamas. Op 19/12/2015 werd ik gedurende 24 uur vastgehouden in het veiligheidskantoor van Hamas nadat ik me had aangemeld met een oproepingsbrief. Er werden me veel vragen gesteld over 17/12/2015, er was toen een conferentie gehouden in Gaza en er waren mensen die ondanks hun huisarrest door Hamas toch aanwezig waren op deze conferentie. Ik was op deze conferentie aanwezig als fotograaf. Hamas wilde van mij weten wie er aanwezig was maar ik heb geen antwoorden gegeven. Er werden drie mensen aangesteld om alles over mij te weten te komen en ze hielden mij in de gaten*

vanaf 19/12/2015 tot aan mijn vertrek uit Palestina op 10/12/2016. Ik werd ook fysiek aangevallen door 4 personen in 04/2016 toen ik mijn werk verliet in Al-Rimel wijk en een 2^e keer nadat ik een bezoek had gebracht aan Jeruzalem in 08/2016 door een onbekend aantal personen. Ik werd beide keren door onbekenden aangevallen maar ik weet dat deze drie personen erachter zitten.” (administratief dossier, stuk 20, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Nochtans verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn hoofdprobleem erin bestond dat leden van Hamas hadden ontdekt dat hij regelmatig contacten had met verschillende meisjes, dat de conferentie de aanleiding was op hem op te roepen en te ondervragen, dat het probleem echter een andere wending heeft gekregen nadat men de foto's op zijn GSM had gezien en dat men vervolgens niet meer is teruggekomen op de initiële aanleiding om hem op te roepen, namelijk de conferentie (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 113-118 en 131-132). Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans zou hebben gekregen om te vertellen over de belangrijkste reden van zijn voorhouden problemen omdat hij door de interviewer en de tolk werd onderbroken toen hij wilde uitweiden over zijn ondervraging op 19 december 2015, dat hij meer bepaald werd onderbroken zodra hij begon te vertellen dat hij tijdens de ondervraging verplicht werd om zijn GSM af te geven, dat hij dus niet de gelegenheid heeft gekregen om te vertellen wat er in zijn GSM werd gevonden en dat hem werd gezegd dat hij tijdens een tweede interview de gelegenheid zou krijgen om verdere details te vertellen, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, vindt niet de minste steun in het administratief dossier. Vooreerst blijkt nergens uit de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op enig ogenblik gewag heeft gemaakt van het feit dat hij tijdens zijn ondervraging zijn GSM diende af te geven, laat staan dat hij op dat moment door de interviewer werd onderbroken en werd belet om hieromtrent verdere details te verschaffen. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens geconfronteerd met zijn fundamenteel afwijkende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij gaf als verklaring hiervoor niet de reden zoals hij deze thans in het verzoekschrift uiteenzet, doch stelde slechts dat het eerste interview enkel 10 minuten heeft geduurd en ze hem vertelden dat ze enkel de hoofdzaken wilde horen. Erop gewezen dat de hoofdzaak nu net is dat hij werd gezien als iemand die met verschillende vrouwen contact had, kwam verzoeker niet verder dan *“Ja maar ze hebben me veel vragen gesteld over mijn verblijfplaatsen en dergelijke en ik heb gewoon de chronologische volgorde gegeven van de verschillende incidenten.”* De protection officer merkte vervolgens op dat verzoeker niet kan voorhouden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid heeft gekregen om in detail verklaringen af te leggen aangezien hij wel degelijk redelijk wat verklaringen heeft afgelegd in verband met zijn problemen maar hij niets heeft verteld over het probleem dat verband houdt met zijn contacten met vrouwen, waarop verzoeker antwoordde: *“Ja ik heb verteld over die conferentie en de gevolgen ervan en ik dacht dat ik de rest voor het volgende interview moest laten. Er was geen andere reden en ik heb zelf geen ander probleem.”* De protection officer wees verzoeker erop dat afgaande op zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn hoofdprobleem was dat hij aanwezig was op de conferentie, dat hij onder druk werd gezet om namen vrij te geven van mensen die aanwezig waren op de conferentie ondanks hun huisarrest en dat hij problemen is beginnen krijgen omdat hij niets wilde zeggen, waarop hij repliceerde: *“Ja dat was de reden waarom ik naar hun kantoor ging maar het probleem heeft een andere wending genomen. Ik moest dit alles vertellen om goed te kunnen uitleggen waarom ik naar hun kantoor was gegaan. Zulke zaken zijn niet gemakkelijk voornamelijk als ze bewijzen hebben.”* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 115-118), waarmee verzoeker echter nog steeds geen valabele verklaring gaf voor het niet vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken van wat later, op het Commissariaat-generaal, de belangrijkste reden van zijn problemen blijkt te zijn.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin met een woord gerept over de tientallen dreigtelefoontjes die hij zou hebben ontvangen in de periode nadat hij op 19 december 2015 werd vrijgelaten tot zijn vertrek uit Gaza op 10 december 2016, hetgeen allerminst details betreffen zoals hij lijkt te suggereren in het verzoekschrift doch elementen zijn die raken aan de kern van zijn vluchtrelaas. Immers, uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij na zijn vrijlating eerst werd opgebeld door zijn ondervrager, die hem chanteerde en bedreigde dat hem iets ging gebeuren. Omdat verzoeker bang en nerveus was en hij het niet meer kon volhouden, begon hij zijn belager uiteindelijk ook uit te schelden aan de telefoon. Op 5 april 2016 werd verzoeker door onbekenden aangevallen toen hij op weg was naar huis. Hij werd hardhandig aangepakt en uitgescholden voor overspelige man. Twee dagen na dit incident werd verzoeker opgebeld door een zekere R.H. die hem vroeg of hij de boodschap goed ontvangen had, hiermee volgens verzoeker verwijzend naar de zaak van de foto's van de meisjes. Hierop heeft verzoeker twee weken verlof

genomen van zijn werk. Hij bleef echter telefonische (doods)bedreigingen ontvangen. Na een maand ging verzoeker terug aan het werk, ondanks het feit dat hij dreig telefoons bleef krijgen, volgens verzoeker om hem bang te maken, hem te intimideren en onder druk te zetten. Enkele dagen na zijn bezoek aan Jeruzalem in juli 2016 werd verzoeker opnieuw door gemaskerde personen in elkaar geslagen (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 111-112, 133-139). Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt aldus ontegensprekelijk dat de aanhoudende telefonische bedreigingen raken aan de kern van zijn relaas en mede aan de basis liggen van vertrek. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten, *quod non in casu*. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud overigens geen aanvaardbare reden voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijke cruciale elementen in zijn relaas. Geconfronteerd met het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verteld over de dreig telefoontjes, gaf verzoeker als uitleg: *“Ja maar zo veel vragen werden me niet gesteld zoals vandaag, helemaal niet dus als men mij vragen hadden gesteld daarover dan had ik daar zeker op geantwoord. Want ja ik had het zo van andere mensen begrepen dat men op het eerste interview niet zo veel vragen werden gesteld en dat er nog een tweede interview was.”* De protection officer wees er vervolgens op *“Nu ik heb ook niet uitdrukkelijk aan u gevraagd of u dreig telefoontjes heeft ontvangen, u heeft er zelf spontaan naar verwezen en dan ben ik er op in gegaan, maar bij DVZ werd u ook gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht en toen heeft u met geen woord gerept over die dreig telefoontjes terwijl die toch raken aan de kern van uw asielsrelaas want daardoor voelde u zich heel erg onder druk gezet?”*, waarop verzoeker repliceerde *“ja verleden keer ging ik met de idee dat er snelle vragen gingen gesteld worden over mijn identiteit en over mijn reisweg en vandaag gig ik naar hier komen met het idee dat ik uitgebreid ging geïnterviewd worden. Het interview duurde maar tien minuten en gedurende 5 minuten voelde ik me niet goed want ik zal al 1 jaar en twee maanden te wachten en ik dacht dat ze mijn annex zouden teruggeven en mij gingen terugsturen omdat ik al zo lang aan het wachten was. Ik ben moe en uitgeput en nochtans doe ik mijn best ik ben sociaal want dat heb ik ook op mijn werk geleerd.”* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 140-141). Gelet op deze verklaringen, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn doch geen afdoende verklaring bieden voor het onvermeld laten van de dreig telefoons op de Dienst Vreemdelingenzaken, houdt de uiteenzetting in het verzoekschrift waar wordt gesteld *“Geconfronteerd met de discrepantie op het CGVS heeft de verzoekende partij verklaard dat zij “moe” was, niet in die zin dat zij iets “vergeten” was te zeggen omdat zij zich ervan niet herinnerde, doch wel in die zin dat zij op het CGVS besepte dat zij op DVZ de moed had moeten hebben haar zicht op te leggen en dat zij hiervoor had moeten vechten, hetgeen zij niet heeft durven doen.”* geen steek. Ook de uitleg in het verzoekschrift waarom het volgens verzoeker ‘logisch’ is dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gesproken over de dreig telefoons overtuigt geenszins. Zo kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij opnieuw verwijst naar zijn bewering dat hij door de interviewer en de tolk werd onderbroken toen hij wilde uitweiden over zijn ondervraging op 19 december 2015, dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet heeft gesproken over de ondervraging in verband met zijn persoonlijke relaties met vrouwen en bijgevolg evenmin over de dreig telefoons, die immers hiervan het rechtsreeks gevolg zouden zijn geweest. De Raad herhaalt dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten, dat hij er heeft vermeld dat hij op 19 december 2015 gedurende 24 uur werd vastgehouden en ondervraagd, alsook dat hij twee maal, in april 2016 en in augustus 2016, fysiek werd aangevallen door onbekenden. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet tevens de mogelijkheid en/of de tijd zou hebben gehad om ook te vermelden, zonder daarom zeer in detail te hoeven gaan, dat hij tussen zijn vrijlating op 19 december 2015 en zijn vertrek uit Gaza op 10 december 2016 ontelbare dreig telefoons heeft ontvangen, temeer hem zoals hoger reeds gesteld aan het einde van het interview werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst er te dezen nog op dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud

heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijke cruciale elementen in zijn relaas zodat deze belangrijke omissies zijn algehele geloofwaardigheid volledig op de helling zetten. Immers, de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verhaal aandikt en op de proppen komt met dergelijke significante aanvullingen op zijn asielaanvraag, waarbij hij zelfs een geheel oorzaak opgeeft als belangrijkste achtergrond en reden van zijn problemen, maakt dat het verhaal over het ontdekken door leden van Hamas van de foto's op zijn GSM en de hierop volgende dreigtelefoons de schijn heeft van verzonnen feiten die achteraf werden toegevoegd aan zijn relaas en aldus afbreuk doet aan de oprechtheid en de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Wat betreft het motief van de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat het meisje op geen enkele wijze in de problemen zou gekomen zijn als gevolg van het feit dat de intieme foto's in handen zouden zijn gekomen van Hamasleden en dat verzoekers uitleg dat men vrouwen wat dat betreft ongemoeid laat omdat het hier een erekwestie betreft geenszins kan overtuigen, volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaringen en benadrukt hij *“dat een man vervolgen voor deze reden, enkel de betrokken man er bij betreft, een vrouw vervolgen trekt er de gehele familie en clan bij en kan tot een ermoord leiden; De familie en clan kan ook wraak nemen op de persoon die de reden van oneer onthuld.”*, welke uitleg het naar het oordeel van de Raad des te ongeloofwaardiger maakt dat het meisje in kwestie geen problemen zou hebben gekend. Dit klemmt des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift stelt dat Hamas een strakke visie heeft in verband met hetgeen al dan niet toegelaten worden in de relaties tussen man en vrouw, dat Hamas wenst dat jongens en meisjes vanaf zeven jaar volledig gescheiden leven tot het huwelijk en dat een intieme foto een zonde is en wordt gelijkgesteld met losbandigheid en pornografie. De Raad acht het in deze door verzoeker geschetste context dan ook niet meer dan logisch dat intieme foto's van een man en een vrouw beide partijen in de problemen zouden brengen aangezien zij zich immers samen schuldig hebben gemaakt aan losbandigheid en het hebben van een verboden relatie.

Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de problemen die hij zou hebben gekend nadat leden van Hamas foto's in handen hadden gekregen van verzoeker met verschillende jonge vrouwen en in het bijzonder enkele intieme foto's van hem en zijn toenmalige vriendin, kan evenmin geloof worden gehecht aan de twee incidenten waarbij verzoeker door onbekenden zou zijn aangevallen en geslagen. Verzoeker linkt deze aanvallen immers expliciet aan de zaak van de foto's van de meisjes (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 111, 133-135, 143-145 en 148).

In zoverre verzoeker nog aanhaalt Hamas te vrezen die hem reeds willekeurig heeft gearresteerd en hem onder welk voorwendsel dan ook opnieuw kan arresteren en opsluiten, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij willekeurig werd gearresteerd door Hamas zoals hij thans voorhoudt. Verzoeker werd immers blijkens zijn verklaringen opgeroepen en ondervraagd over de aanwezigheid van bepaalde personen ondanks het bestaan van een maatregel van huisarrest op een conferentie van de NGO waar hij werkzaam was. Verzoeker verklaarde ook dat hij de volgende dag zonder meer werd vrijgelaten. Ondanks het feit dat verzoeker volgens zijn beweringen, die om hoger vermelde redenen overigens ongeloofwaardig worden geacht, vervolgens gedurende een jaar lang, tot aan zijn vertrek uit Gaza in december 2016, problemen heeft gekend met een paar mensen uit zijn wijk die behoorden tot Hamas / al Qassam, benadrukte hij ook expliciet dat hij slechts problemen kende met enkele leden van Hamas en niet met Hamas als geheel, hetgeen volgens verzoeker overigens ook verklaart waarom hij zonder problemen legaal en gebruik makend van zijn eigen paspoort Gaza heeft kunnen verlaten via de grensovergang van Rafah, die onder controle stond van Hamas (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vraag 32). Verzoeker werd na zijn vrijlating in december 2015 tot aan zijn vertrek in december 2016 ook niet opnieuw, om welke reden dan ook, door Hamas gearresteerd, noch onder huisarrest geplaatst. Evenmin werd hij gedurende zijn vasthouding en ondervraging op 19 december 2015 gefolterd. Verzoeker maakt dan ook op geen enkele manier aannemelijk waarom dit bij een eventuele terugkeer anno 2020 wel het geval zou zijn. In zoverre hij in dit verband suggereert dat hij in geval van terugkeer in de problemen zou kunnen komen omdat hij gevlucht is en hij zich heeft onttrokken aan de controle van Hamas overtuigt hij, de vastgesteld ongeloofwaardigheid van zijn relaas indachtig, allerminst. Waar hij voorts aanvoert dat Hamas hem het leven volledig onmogelijk kan maken door zijn reputatie kapot te maken, hetgeen volgens verzoeker tot

uitsluiting leidt, en hij er in dit verband op wijst dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zijn burens, die tussen gekomen waren toen hij na zijn terugkeer uit Jeruzalem door gemaskerde personen werd aangevallen en geslagen, duidelijk hebben aangegeven dat zij wisten wat hem werd verweten en dat zij zijn gedrag afkeurden, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen – zo hieraan al enig geloof zou worden gehecht, *quod non* – blijkt dat na zijn bezoek aan Jeruzalem op 3 augustus 2016 zijn reputatie werd besmeurd en dat hij na het bezoek van de ‘belangrijkste personen van zijn wijk’ na het incident dat zich zou hebben voorgedaan een paar dagen na zijn bezoek aan Jeruzalem beseftte dat bijna de helft van de wijk wist wat er aan de hand was (administratief dossier, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, vragen 112-113). Hoewel uit verzoekers verklaringen aldus blijkt dat reeds in de zomer van 2016 zijn reputatie zou zijn besmeurd doordat hij er onterecht van werd beschuldigd ongeoorloofde contacten te hebben met verschillende vrouwen en de mensen uit zijn wijk/buurt hiervan blijkens zijn verklaringen op de hoogte waren, blijkt nergens uit zijn verklaringen dat dit zou geleid hebben tot sociale uitsluiting of dat dit gevolgen zou hebben gehad voor zijn werk voor de organisatie ‘Save youth future society’, waar hij is blijven werken tot een week of tien dagen voor zijn vertrek op 10 december 2016 (administratief dossier, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud, vraag 97). Waar verzoeker tot slot nog aanhaalt dat hij na een afwezigheid van drie jaar niet meer zal aanvaard worden, temeer daar een verblijf in het Westen als negatief wordt ervaren, komt hij niet verder dan loutere beweringen, vermoedens en speculaties van zijnentwege die niet door enig concreet element worden gestaafd. Nergens uit verzoekers verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd, noch uit de uiteenzetting in het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker beschikt over concrete aanwijzingen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er een aantal jaren niet heeft gewoond.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en vermoedens en speculaties van zijnentwege, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermog zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het ontbreken van een intern vluchtalternatief in Gaza *in casu* niet dienstig.

De door verzoeker bijgebrachte foto's tonen op zich op geen enkele manier aan dat deze eerder intieme foto's van verzoeker en zijn ex-vriendin in handen zijn gekomen van Hamasleden, laat staan dat verzoeker als gevolg hiervan problemen zou hebben gekend met leden van Hamas / al Qassam. Ook de overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De overige documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevestigen immers uw persoonsgegevens, het feit dat u als vrijwilliger een tijd heeft gewerkt voor de ngo 'Save youth future society' en het feit dat u een universitair diploma heeft behaald. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De kopie van een foto van een oproepingsbrief kan, rekening houdend met het feit dat dit slechts een kopie betreft en aldus weinig authenticiteitswaarde heeft en met het feit dat uw asielmotieven slechts weinig geloofwaardig zijn, bovenvermelde appreciatie niet wijzigen.”*

Verzoeker legt bij aanvullende nota ter ondersteuning van zijn vrees een klacht neer geschreven namens de familie van verzoeker naar het Parket Generaal ivm een video, een verslag van de neerlegging van de klacht en een video met een geschreven versie.

Wat de video betreft, waarop een onherkenbare man met een wapen staat, dient te worden vastgesteld dat deze korte video van een bedreiging, volgens de niet-beëdigde vertaling, gemakkelijk te ensceneren is zodat aan deze video geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De klacht van de familie en het verslag van de neerlegging van de klacht kunnen enkel aantonen dat er een klacht zou zijn ingediend door de familie niets meer en iets minder. Voorts dient te worden vastgesteld dat het “verslag van de neerlegging” een fotokopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend vermits fotokopieën gemakkelijk te manipuleren zijn. Verder wijst de Raad erop dat beide documenten niet zijn gesteld in de taal van de rechtspleging en niet zijn vergezeld van een voor eensluidend

verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging. Tot slot wijst de Raad er op dat verzoeker ook niet aangeeft wat er sinds de neerlegging van deze klacht is gebeurd. Wat verder de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten ondermijnt. Immers, indien deze klacht overeen zou stemmen met de werkelijkheid kan redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker ook zou meedelen wat er sinds januari 2017 is gebeurd, wat in *casu* niet het geval is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van de neergelegde documenten en de video, volstaan deze documenten op zich niet om het vluchtrelaas en de vrees van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. *In casu* is echter gebleken dat zijn verklaringen allerminst overtuigen.

7.2.3.4.3. andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoonde dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) en 1, D tweede lid van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

9. Waar verzoeker nog artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève geschonden acht, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker, gelet op het geheel van wat voorafgaat, valt onder artikel 1, D, eerste lid van dit verdrag, waarin het volgende wordt bepaald: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.”*

10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS